

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. Ř.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2011, JID 212236/2011/KUUK/Ne, č.j. 4876/DS/2011,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2011, JID 212236/2011/KUUK/Ne, č.j. 4876/DS/2011, kterým bylo rozhodnuto, že se odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odbor dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. instance“), ze dne 12.10.2011, č.j. MMCH/54331/1093/2011/ODaSČ/Vag, se potvrzuje. Rozhodnutím správního orgánu I. instance byl žalobce shledán vinným tím, že dne 10.5.2011 ve 14.00 hodin na silnici č. I/7 u obce Lažany z Prahy na obec Chomutov řídil motorové vozidlo tov. zn. Fiat Bravo, reg. zn. „X“, kdy nerespektoval dopravní značení „zákaz předjíždění“ a v takto označeném úseku předjížděl další vozidlo, čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „PřesZ“).

Žalobce v žalobě popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že v PřesZ nenašel § 22 a tak se nemohl ani řádné odvolat. Až při podání žaloby zjistil, že došlo ke změně PřesZ. Žalovaný i správní orgán I. instance uvedli nesprávnou právní kvalifikaci ve výrokové části rozhodnutí a tato vada má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V závěru oznámení o

přestupku policista uvedl jako právní kvalifikaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 27/2009-81. Žalobce si nebyl vědom toho, co je mu kladeno za vinu a proto se zcela logicky nevyjádřil v oznámení o přestupku k něčemu, čemu nerozumí. Správní orgán I. stupně ani žalovaný na tuto námitku nijak nereagovali, čímž byl žalobce zkrácen na právu obhajoby. Ve svém odvolání navrhl výslech svědků, kteří s ním seděli ve vozidle, avšak tento jeho návrh nebyl splněn. Dále vůbec neměl možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Poslední kontakt se správním orgánem byl při závěrečném ústním jednání dne 19.9.2011, kde správní orgán nedal vůbec prostor k reakci a pouze ho upozornil, že rozhodnutí ve věci obdrží v nejbližších dnech poštou. V celé spisové dokumentaci je polemika nad tím, zda předjížděné vozidlo stálo nebo se pohybovalo velmi pomalu. Ve vztahu k okolnostem, za nichž lze vozidlo objíždět, žalobce odkázal na zasedání poradní komise pro silniční dopravu v roce 2009 i na učebnici autoškoly vydavatelství Bonus Edition z roku 2011. Dále ve spise nikde není, jakým přístrojem byla dokumentace prováděna, resp. jakou záznamovou technikou, a má za to, že výstup z kamerového přístroje je bez nutných zákonných doprovodných informací a není z právního hlediska pochyb, že je nepoužitelný. Správní orgán I. instance ani policie se ve svých materiálech nikde nezmiňují o „značné rikantnosti“ jízdy žalobce, jak o ní píše ve svém rozhodnutí odvolací orgán. Uváděný výskyt nákladního vozidla v protisměru je ve velké bezpečné vzdálenosti, kdy kolizní situace nenastala a nemohla nastat. V případě nesouhlasu s tímto názorem je třeba, aby žalovaný vrátil věc k došetření a nechal vyslechnout účastníky včetně svědků – policistů, případně si nechal zpracovat odborné vyjádření, jak se orientovat ve videozáznamu. Žalovaný se s určitou latencí zabýval i materiální stránkou přestupku, když odkázal na riskantní jednání žalobce. Takovéto konstatování je však nutno brát bez dostatečného zadokumentování jako neopodstatněnou domněnku žalovaného, avšak materiální stránka jednání musí být u přestupků dokázána a nikoliv předpokládána. Materiální znak přestupku nebyl v celém správním řízení prokazován, a proto je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí a uvedl, že uvedeného přestupku se žalobce dopustil dne 10.5.2011 ve 14.00 hodin, za což mu byla uložena pokuta a zákaz činnosti. Dnem 1.8.2011 vešla v účinnost novela zákona č. 361/2000 Sb., provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterou byl zrušen § 22 PřesZ a jeho obsah přesunut do ustanovení § 125c zákona o silničním provozu. Pokud tedy žalobce hledal ustanovení § 22 PřesZ ve znění účinném od 1.8.2011, nemohl tam ustanovení § 22 najít. Žalovaný dále odkázal na ustanovení § 7 odst. 1 PřesZ podle kterého se posuzuje odpovědnost za přestupek podle pozdějšího zákona jen v případě, že je to pro pachatele příznivější, avšak o takový případ se nyní nejedná. Dle žalovaného má výrok rozhodnutí správního orgánu I. instance veškeré náležitosti, a proto jej nelze považovat za vnitřně rozporný nebo v nesouladu se zákonem. K námitce, že jako právní kvalifikace přestupku bylo uvedeno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedl, že v oznámení o přestupku policista uvedl, že žalobce byl zastaven z důvodu, že předjížděl v místě, kde je to zakázáno dopravní značkou B21a „Zákaz předjíždění“. Žalobce, který oznámení přestupku na souhlas s jeho obsahem podepsal, z uvedeného textu věděl, jakého protiprávního jednání se dopustil. Správní orgán není při svém rozhodování vázán tím, jakou právní kvalifikaci policisté do oznámení uvedou. Žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých procesních právech. V závěru ústního jednání dne 19.9.2011 měl žalobce dostatek možností se ke všem zjištěným skutečnostem vyjádřit, což vyplývá z jeho projevu v protokolu, kde mimo jiné uvedl, že má stále za to, že objížděl před ním jedoucí vozidlo. V závěru uvedl, že je to vše, co by chtěl k věci říci a vyčká rozhodnutí ve věci. Žalobce neměl žádné další námítky

ani návrhy na provedení dokazování a správní orgán před vydáním rozhodnutí sám žádné další dokazování neprovedl, aby měl povinnost vyzvat žalobce před vydáním rozhodnutí k opětovnému seznámení se spisem. Správní orgán I. stupně nemohl přizvat a vyslechnout svědky, když se od nich od žalobce ani od policie nedozvěděl. Žalovaný si je vědom, že se v daném případě PřesZ neuplatní § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „SpŘ“). Na základě předložených důkazů kroku neshledal žalovaný důvody k provedení dalšího dokazování, a to s ohledem na videozáznam a výslechy policistů. V daném případě bylo dostatečně prokázáno, že se jednalo o předjíždění žalobcem, nikoliv o objíždění, jak tvrdí žalobce, tudíž k naplnění skutkové podstaty přestupku došlo. Pořízený videozáznam je dostatečným důkazním prostředkem, neboť je doplněn svědeckými výpověďmi policistů, kteří žalobce s vozidlem, kterým předjížděl, zastavili a ztotožnili. Žádné obvinění v tom smyslu, že žalobce jednal riskantně nebylo vzneseno, ale tato skutečnost byla pouze uvedena pro dokreslení skutkového děje na místě spáchání přestupku. Co se týká prokazování společenské nebezpečnosti přestupkového jednání, v daném případě nebyly dány okolnosti, které by mohly snížit společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, aby nebyla naplněna materiální stránka spáchaného přestupku.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž poukázal na rozpor mezi tvrzením žalovaného, že oznámení o přestupku je pouze podkladem rozhodnutí a přitom je naopak v rozhodnutí o odvolání uvedeno, že správní orgán I. instance vycházel i z oznámení o přestupku. K tomuto oznámení o přestupku však nezaujal správní orgán žádné stanovisko, a proto není zřejmé, v jakém směru z tohoto oznámení správní orgán I. instance či žalovaný vycházeli. Žalovaný předjímal výsledek výslechu svědků a neuvědomil si, že platí zásada oficiality, kdy důkazní břemeno leží na něm. Žalovaný tak nevyslechl přímé svědky události. Není možné se ztotožnit s názorem, že zde nejsou důvodné pochybnosti, že k přestupku došlo. Další nesrovnalostí je, že po zhlédnutí předloženého videozáznamu musí každý pozorovatel konstatovat, že se jedná o záznam z nějakého nedefinovatelného přístroje, velmi nekvalitního s diletantským ovládáním přístroje. Navíc kritický okamžik brzdění předjížděného vozidla absentuje.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným a rozhodnutí správního orgánu I. instance a žalovaného vyplývá, že stěžejními důkazy, na nichž správní orgány postavily závěr o

spáchání přestupku žalobcem, byl videozáznam pořízený zasahujícími policisty, dále výslech žalobce a výslech policistů J. P. a D. N..

Z uvedených důkazů, které soud rovněž považuje za stěžejní, byly zjištěny následující podstatné okolnosti případku. Žalobce při svém výslechu dne 8.6.2011 uvedl, že jel v koloně vozidel, před ním jelo vozidlo Ford a před ním ještě další vozidlo s německou poznávací značkou. Viděl, jak řidička s německou poznávací značkou dává rukou najevo, že ji mají objet. Z tohoto důvodu tak učinil. Byl si vědom toho, že je v daném místě zákaz předjíždění. Má za to, že vozidlo objížděl, nikoliv předjížděl. Přestupku si není vědom. Trval na tom, aby byli vyslechnutí zasahující policisté.

K videozáznamu pořízeným zasahujícími policisty P. a N. soud uvádí, že se jedná o 11 vteřin trvající nekvalitní záznam, z něhož několik vteřin není zaměřeno na předmětnou dopravní situaci. Na druhou stranu, pokud je tento záznam spuštěn po krátkých sekvencích, jsou z něho podstatné skutečnosti zřejmé. Je na něm skutečně patrné, jak popisuje žalobce, předjíždění prvního evidentně brzdícího vozidla nejprve černým vozidlem a posléze vozidlem žalobce. Není však zřejmé, že by první vozidlo mělo před sebou překážku, která by ho nutila bezprostředně brzdit (o tom se ostatně nezmiňují ani policisté ani žalobce) a na konci záznamu, kdy je již předjíždění vozidla žalobcem takřka ukončeno, první předjížděné vozidlo se stále pohybuje uprostřed silnice a po celou dobu záznamu nedává znamení pravým blikáčem, který by značil, že zajíždí ke krajnici. Před předjížděným vozidlem se během záznamu v dostatečné vzdálenosti pohybuje zřejmě nákladní vozidlo a během předjíždění jak černým vozidlem, tak žalobcem, se v protisměru pohybují dvě za sebou jedoucí nákladní auta, jejichž přesnou vzdálenost lze těžko odhadnout, ale rozhodně tuto vzdálenost nelze hodnotit jako bezpečnou pro předjetí, neomezující v protisměru jedoucí nákladní vozidla.

Soud tak na základě tohoto záznamu uzavírá, že předjížděné vozidlo se v době předjíždění ze strany žalobce po silnici pohybovalo. Tato zjištění jsou v souladu i s výpovědí uvedených policistů a dokonce i s výpovědí žalobce, který dne 19.9.2011 uvedl, že na pozemní komunikaci pouze objížděl před ním jedoucí vozidlo, rozhodně ho nepředjížděl, neboť mu jeho řidička dávala znamení rukou. Pokud následně ve svém odvolání žalobce uváděl, že na komunikaci stálo na krajnici vozidlo a tudíž ho objel a nikoliv předjel, neodpovídá to zjištěnému skutkovému stavu.

Pro právní posouzení skutkového stavu jsou relevantní následující ustanovení právních předpisů ve znění účinném k datu spáchání přestupku žalobcem, tedy k 10.5.2011.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 PřesZ se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 2 písm. ee) zákona o silničním provozu překážka provozu na pozemních komunikacích je vše, co by mohlo ohrozit bezpečnost nebo plynulost provozu na pozemních komunikacích, například náklad, materiál nebo jiné předměty, vozidlo ponechané na pozemní komunikaci nebo závady ve sjízdnosti pozemní komunikace,

Podle § 16 zákona o silničním provozu řidič, který při objíždění vozidla, jež zastavilo nebo stojí, nebo při objíždění překážky provozu na pozemních komunikacích anebo chodce

vybočuje ze směru své jízdy, nesmí ohrozit ani omezit protijedoucí řidiče a ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy.

Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákon o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Podle § 25 odst. 5 zákona o silničním provozu zajíždí-li řidič za účelem zastavení nebo stání k okraji pozemní komunikace nebo k chodníku, musí dávat znamení o změně směru jízdy.

Mezi stranami je nesporné, že v daném úseku, v němž se měl přestupek stát, byl značen zákaz předjíždění, avšak rozpor vznikl v tom, zda žalobce před ním jedoucí vozidlo předjížděl či objížděl. Za objíždění by byla považována situace, kdy by žalobcem předjížděné vozidlo v okamžiku vybočení do levého jízdního pruhu stálo, resp. bezprostředně zastavilo, taková situace nenastala. Soud má za to, že první vozidlo se pohybovalo, a proto bylo ve smyslu ustanovení § 17 zákona o silničním provozu předjížděno a nikoliv objížděno. Pro tento závěr svědčí chování předjížděného vozidla, které sice brzdilo, ale nedávalo znamení o změně směru jízdy k okraji pozemní komunikace (§ 25 odst. 5 zákona o silničním provozu), ani neměnilo směr jízdy a nebránila mu překážka v jízdě, o čemž svědčí to, že černé vozidlo se před něj zařadilo a zřejmě tak učinil i žalobce, byť to není na videozáznamu patrné. Žalobce svým jednáním tak, porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť nerespektoval dopravní značku. Jak přitom vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 1 As 27/2009-76, www.nssoud.cz, porušení zákazu předjíždění stanoveného obecně v § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu vykazuje stejnou typovou společenskou nebezpečnost jako porušení zákazu předjíždění stanoveného dopravní značkou. Žalobce tak svým jednáním spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 PřesZ.

Jak již uvedl žalovaný, žalobce spáchal uvedený přestupek v době účinnosti § 22 PřesZ, který zakotvoval i shora uvedený přestupek. Následně došlo k legislativní změně zákonem č. 133/2011 Sb., kterým byla tato skutková podstata přestupku s úpravami přesunuta do ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1.8.2011. S ohledem na to, že rozsah a druh sankcí zůstal i po uvedené novelizaci stejný, posuzuje se skutek podle právní úpravy účinné do 31.7.2011 (srov. § 7 odst. 1 PřesZ). Správní orgány tedy v právní kvalifikaci nepochybily a správně byla tato zahrnuta do výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Je pravdou, že oznámení o přestupku neobsahovalo právní kvalifikaci jednání žalobce, na druhou stranu obsahovalo popis jednání, v němž byl spatřován přestupek, a to tak, že žalobce předjížděl v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno. Oznámení o přestupku je podnětem správnímu orgánu I. instance o tom, že je zde podezření, že byl spáchán přestupek, který je pak následně ve správním řízení prokazován a kvalifikován. Ačkoliv policista měl uvést, který přestupek je v jednání žalobce spatřován (viz § 58 odst. 1 PřesZ), nelze toto pochybení přičítat správním orgánům a toto pochybení nemělo ani žádný vliv na jejich následný postup. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce nevěděl, co je mu kladeno za vinu a ani v tomto smyslu nevznesl před správními orgány námitky.

Na základě shora uvedeného skutkového stavu je zřejmé, že výslech spolujezdců žalobce by nemohl přinést zvrát ve zjištěném skutkovém stavu, který je potřebný pro právní

kvalifikaci jednání žalobce, neboť pohyb předjížděného vozidla i žalobcova vozidla jsou zadokumentovány a je nerozhodné, zda v daném případě dávala řidička předjížděného vozidla znamení rukou, neboť je-li toto znamení v rozporu s předpisy o silničním provozu, jako v daném případě, žalobce ho neměl uposlechnout. Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 2 a 3 vyjádřením vztahujícím se k tomu, že žalobce ani policie neuvedli, že na místě byli další svědci, reagoval zcela zřejmě na tvrzení žalobce uvedené v odvolání, že svědci, kteří s ním jeli, nebyli k výsledku přizváni. Dále pak žalovaný popsal, proč považuje zjištěný stav věci za dostatečný.

Žalobce byl opakovaně při ústním jednání, a to dne 8.6.2011 a dne 13.7.2011, seznámen s obsahem správního spisu, jak vyplývá z protokolů o těchto jednáních. O právu nahlížet do spisu a pořizovat si jeho kopie byl žalobce dne 8.6.2011 poučen. Po ústním jednání dne 13.7.2011 se konal již jen dne 19.9.2011 výslech svědka J. P., jemuž byl žalobce přítomen a v rámci něhož byl upozorněn, že obdrží rozhodnutí ve věci v nejbližších dnech. Poté již následovalo vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce se uvedeného dne vyjádřil tak, že je to vše, co by chtěl k věci říci a vyčká rozhodnutí ve věci. Žalobce v žalobě neuvádí, s jakými podklady rozhodnutí neměl možnost se seznámit a z obsahu spisu vyplývá, že byl seznámen se všemi podklady rozhodnutí a měl možnost se v závěru posledního úkonu ve věci dne 19.9.2011 k podkladům rozhodnutí vyjádřit ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 SpŘ. Soud tak konstatuje, že jeho procesní práva nebyla v tomto směru zkrácena, neboť ani žalovaný žádné nové podklady do spisu nezakládal (srov. rozsudky NSS ze dne 26.2.2010, 8 Afs 21/2009; ze dne 19.8.2009, 5 As 2/2009, www.nssoud.cz).

Jak vyplývá z ustanovení § 51 SpŘ důkazním prostředkem může být cokoliv, co je vhodné ke zjištění stavu věci a není získáno nebo provedeno v rozporu s právními předpisy. Mezi důkazní prostředky pak lze zařadit i videozáznam pořízený zasahujícími policisty, na nějž SpŘ ani PřesZ nekladou zvláštní technické požadavky. Z tohoto důvodu shledává soud shora uvedený videozáznam za přípustný důkazní prostředek.

Jak plyne z rozhodnutí správního orgánu I. instance i žalovaného, byly žalobci uloženy sankce na samé spodní hranici zákonné sazby. Ačkoliv žalovaný shledal způsob předjíždění žalobcem riskantním, nijak to nepromítl do změny rozhodnutí správního orgánu I. instance. Uložené sankce tak nebyly zvýšeny a tak zůstalo v dané věci pouze u konstatování bez právních důsledků pro žalobce. Z tohoto důvodu je zřejmé, že toto konstatování nemělo vliv na hodnocení společenské nebezpečnosti jednání žalobce ani se nijak vůči žalobci neprojevovalo. V daném případě je patrné, že došlo k naplnění formálních znaků přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 PřesZ, čímž je naplněna základní míra společenské nebezpečnosti požadovaná pro kvalifikaci jednání žalobce jako přestupku, neboť žalobce porušil povinnost stanovenou § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jak ostatně vyplývá již z rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. instance. V řízení pak nevystaly žádné okolnosti, na základě nichž by bylo možno uvažovat o možném snížení společenské nebezpečnosti pod tuto základní úroveň.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. října 2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová